

1/
pràcrit m. Parlars vernaculars aris de l'Índia

pràctic -a adj. Que concorre a la pràctica (operat a teoria, culatíu); obtingut per la pràctica; bo per a posarse en pràctica. Un ensenyament pràctic. Química pràctica. El conversament pràctic d'una llengua. Un consell pràctic. | Un estri molt pràctic || l'operamentat, que té pràctica; més donat a la pràctica que a l'especulació. Poc pràctic d'un ofici. Un experi pràctic | Un home pràctic, que es regula amb l'experiència de la vida, que sap executar les coses || m. Conversador de quel-